

ting på politistationerne, som folk har indleveret, så det er nok en meget god ting. Jeg synes også, at det er meget udmærket, at der ikke gives findeløn, hvis tingene har en værdi på under 200 kr.

Det er ikke den store lovreform, men jeg kan da meddele, at vi siger ja til den.

Helge Adam Møller (KF):

Den konservative folketingsgruppe kan støtte lovforslaget.

Margrete Auken (SF):

Det kan SF's folketingsgruppe også.

Bjørn Elmquist (RV):

Også Det Radikale Venstre.

Formanden:

Hr. Tom Behnke. Man når jo ikke at sætte sig ned.

Tom Behnke (FP):

Der skal for så vidt heller ikke være tvivl om, at Fremskridtspartiet naturligvis støtter et forslag som det foreliggende, hvor man går ind og laver nogle moderniseringer i forhold til hittegodsloven, og hvor man selvfølgelig får trukket nogle nye streger i sandet i forhold til, hvornår der skal indleveres, og hvornår der kan udbetales findeløn osv., osv.

Men jeg kunne godt tænke mig, at ministeren argumenterede lidt mere for – på et eller andet tidspunkt skal ministeren jo op og runde af og takke for, at et enstemmigt Folketing i hvert fald indtil videre går ind for forslaget her – hvorfor vi nu laver en bestemmelse, hvor man går ind og tager fat i beløbsgrænsen for udbetalingen af findeløn på de 200 kr., at man nu går ind og laver en bestemmelse om, at den skal reguleres med en procentsats, som så i øvrigt skal være reguleret af nogle andre procentsatser.

Hvordan skal man i øvrigt kunne sidde og administrere det ude på f.eks. politistationerne, hvor man skal vurdere, om der skal udbetales findeløn eller ej? Det ene år er det 212 kr. og 36 øre, og det næste år er det så 221 kr. og 14 øre. Det bliver jo ikke nemt at administrere.

Hvorfor ikke nøjes med at sige, at det er 200 kr., der er grænsen? Lad os så vente nogle år, og så kan vi ændre den grænse til den tid. Så ved man, hvad man har at holde sig til, og så er det en lov, som er til at tage og føle på og ikke

noget, hvor man er nødt til igen og igen at slå efter i tykke bøger og finde ud af, hvad procentsatsen nu er, og hvad procentens procenter har været, siden den her lov blev vedtaget.

Så med denne lille krølle på halen af lovforslaget indstiller vi i Fremskridtspartiet det til vedtagelse.

Søren Søndergaard (EL):

Enhedslisten kan også støtte det fremsatte lovforslag. Dog vil vi godt sige, at vi faktisk er en lille smule betænkelige ved den del af forslaget, der går på, at offentlige institutioner og forretninger kan opbevare hittegodsgenstande i en periode på 30 dage, før det afleveres til politiet, mod nu 8 dage.

Vi prøver lige et øjeblik at forestille os et eksempel fra det praktiske liv. Man kommer i en institution eller i en forretning, og så glemmer man noget. Så vil det typiske eksempel jo være, at man relativt hurtigt kontakter den pågældende forretning eller institution for at høre, om man har glemt det – i vore dage vil det typisk ske pr. telefon, hvis det er et sted, man ikke kommer daglig – og så vil man få det afklaret. Hvis vi er ude i, at man først 14 dage, 3 uger eller 1 måned efter kommer i tanke om, at man har glemt den pågældende ting, fordi det er en ting, man ikke bruger jævnligt, ja, så vil den altovervejende sandsynlighed jo også være, at man ikke kan huske, hvor man har glemt den, da der er gået så lang tid, hvorfor den eneste mulighed, man har, er at kontakte hittegodskontoret eller politiet.

Situationen vil efter den nugældende lov være, at det vil være kommet frem til den pågældende instans, men efter den nye lov kan man risikere, at den stadigvæk ligger det sted, hvor man altså ikke kan huske, at den pågældende ting er glemt.

Vi må indrømme, at vi egentlig ikke forstår begrundelsen for det, andet end hvis den udspringer af udvalgets sammensætning. Hvis man ser på det udvalg, der har arbejdet under Justitsministeriet, så har det jo i altovervejende grad været et udvalg bestående af politiets folk, og derfor kan det være, at den eneste overvejelse, som måske har været gjort i denne her forbindelse, er, at politiet egentlig hellere ville have, at institutioner og forretninger gemte på de pågældende ting, frem for at politiet skulle gøre det, og vi må indrømme, at det synes vi faktisk ikke er nogen særlig god begrundelse.